

tozzott a húr. „Joga? Joga, az van. Forduljon az ENSZ-hez vagy az Atyaúrstenhez...” A magas férfi még nézte egy ideig, aztán, ahogy jött, eltűnt. Esőnyomok maradtak utána.

Ott állt az ablaknál, és az utcát bámulta. Dolgozni fog, ha kell, hajnalig. De előbb megöntözi a növényeket. Vízet töltött az öntözőedénybe. Kinyitotta az ablakot is: mintha bujkálna már a nap. Valahol lassú kutya ugatott, makacsul, mint a tél. Húzogatta a függönyt, tavasszal majd tisztíttatni kell. „Aki a járdán megy, az is szerelmes, aki a fa alatt áll, az is szerelmes” – hallott egy éneklő kislányhangot. Kezében az öntözőkanálval óvatosan előrehajolt. „Aki a függöny mögé búj, az is szerelmes” – folytatta a kislány.

Arizona Jim, gondolta.

Halkan és gyorsan sírt.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Németh Gábor

Ő MEG MONDATOKKAL FIZET

Fényes délben a napszúrás úgy reszket a levegőben, mint valami hegyes, gonosz aranytű. Mint *azok* a Kínainál; hosszan turkál a fiókban, s mindig úgy teszi ugyanazt, akárha először; titkos kis mozdulattal göngyöli ki a fakólila bársonydarabot, ujjával végigdédelgeti a hét tűt, és elfelejtve, mit hazudott az előző alkalommal, észbontó méisével áll elő az eredetükről. A Kínai nagydarab, kopasz holland, a bőre, mint a tej, álmatag barom; senki sem tudja, hogyan ragadt rá ez a név.

Nem bírom a déli napot, pár órára abba hagyom a munkát. Ilyenkor szoktam benézni hozzá. Egy darabig üldögélek a parkban, aztán elsétálok a bolthoz. Egy szőke, enyhén megpuhult, harminc körüli férfi szerencsétlenkedik az ajtóban, a 38-as Adler légcsavarját vette meg, azzal igyekszik kifelé, a vajsínű Jaguárjához. Nyitva a teteje, így talán befér. A Kínai meglát, a kirakat üvege mogott bökdös a homlokára, vigyorog; nyilván jól átverte a jaguárost. Kicsit csilingel az ajtó fölött a csengő, amikor belépek; néha azt hiszem, ezért járok ide.

Van, hogy talállok ezt-azt, és elviszem a Kínainak.

Ő meg mondatokkal fizet.

Nekem meg Weininger, a mondatokért.

Tiszta sor.

Odaadom a borotvát. Meghalt valami öreg olasz; a kukához támasztottak egy papírböröndöt. Mire odaértem, már teljesen kirámolták, csak ez a borotva nem kellett

senkinek sem. Hatvanas évek eleje, bordázott, aranyozott alumínium, akkoriban megörültünk, hogy ilyen modern dolgokat lehet csinálni, szarér-húgyér.

A Kínai jó nagyot vigyorog, és a zsebébe nyúl, a noteszáért.

– Kiugrottam egy sörre. – A fejével int, hová. – Két pasi dumált a szomszéd asztalnál. Azon a jó kis fojtott hangon, hogy épp csak a végében nem érteni minden szót. Aztán az öregebbik megfogta a fiatalabbik karját, és azt mondta: Nem azt mondom, Hangyás, hanem hogy át kell köpni a szíven. És akkor a másik elsírta magát. De mintha munka volna; halkán és gyorsan sírt.

– Jól van. Már eladtad, nem kell ragozni. Hogy vannak a szerelmesek?

– Két hete nem jön össze. Először a csaj jött hiába, aztán a gyerek.

Némely embert a szerencse a tenyerén hord, míg a másik ember számára csak azért tart tenyeret, hogy megpofozza vele. Ez a barom például, akármerre tipor, kutyaszarba lép. Négy hónapja kezdődött. Valamit szöszmötölt a boltban, és ráesteledett. Szemben van egy telefonfülke. Épp lekapcsolta a villanyokat, amikor egy lány lépett a fülkébe, rókabundában. Baromi ideges volt, leejtette a pénztárcáját, harmadszorra aztán sikerült a hívás, azonnal kiabálni kezdett a kagylóba. Mire letette, került elő a parkból a ballonkabátos. Fel volt kötve a karja, és lehetett benne valami, legalábbis a Kínai szerint, és neki elég jó szeme van az ilyesméhez. A gyerek beugrott a fülkébe, a falhoz szorította a lányt, és megerőszkolta. A Kínai meg végignézte az egészet, azt mondta, valahogy nem bírt telefonálni a zsaruknak, mert olyan volt, mintha otthon nézné a tévét. Másnap még rágódott a dolgon, aztán elfelejtette. Egészen a következő szerdáig, akkor megint bent maradt, és hajszálra megismétlődött az egész. Rókabunda, telefon, kiabálás, ballonkabát. És azt mondja, kezd bedilizni. Mert most már minden este bent marad, mert azt hiszi, ha nincs itt, vége az egésznek. Harmadszor már a lány is akarta. Negyedszer valamivel előbb jött. Ötödször nem dugtak, csak beszélt hozzá a fiú, ő meg ült a fülkében, és lehajtotta a fejét. Halálos szerelem. És kíváncsi az igazi végére; mintha valami sorozatot nézne a lerobbant Sonyján.

Megiszom a narancslevet, bűnrössz, mint mindig. Holnap ne gyere be, csak este vagyok itt, mondja, és hátramegy valamiért, a raktárba.

Weininger hatra vár, leadás van.

Mostanában elég szépen perkál, mert rájött, hogy mennyit érek. Az újakkal nem megy semmire, pökhendi fiúcskák, bőrkötéses noteszekkel. Nekidőlnek a falnak a bő, puha gyapjúzakókban, ilyeneket olvasnak föl, nagy hatásszünetekkel: A halak nem hazudnak, A hegycsúcsok fölül vannak vagy Sokszor van úgy az életben, hogy nem igazság, ami igazság. Szép sorban kidobálja őket, nem is csodálom. Én egy héten fölveszek vagy hat kazettát, amit megkap, az maximum öt perc – de aranyat ér. A dzsekim patentjában van a mikrofon, a madzag belül megy a walkmanbe, a gombot a zsebemben nyomom meg, az ki van zárva, hogy lebukjak.

Harminc mondat egy héten.

Mondatonként egy kiló.

Azzal én már jól elvagyok. Nagy csacsi a kicsike. Azt hiszi, átver, de nagyon téved. A kétszersült, a banán, a tej, a sor meg az anyag. Nekem más akkor se kéne, ha ingyen adnák.

A fölébredés – igaz – elviselhetetlen szenvedéseket okoz. Mintha fölparcellázták volna az agyamat rézlemezekkel, ezer külön kis cella, s mindben egy örült féreg ragyog. De megéri. Istenem. Tudom, hogy mi az ára.

Weininger elaludt; ahogy megyek föl a lépcsőn, egyre hangosabb a szuszogás. Résznyire nyitva hagyta az ajtót, azt mondja, „mitől félek, a legjobb, amit tehetne velem valaki, hogy nyakon baszna, mint a halat”. Nézem az arcát, akár egy gyereké, a nyakába csorgott az álom méze. Bekapcsolva hagyta a monitort, csupa ragacs a whiskyből. Elolvasom az utolsó mondatot: Ez délután volt, egy délután, a délutánoknak azzal a markáns ismétlődésével, ami már nem is emberi, istenem, egy délután! mit lehet várni tőle, nem igaz? ahogy mondaná valaki.

Kimegyek a lépcsőházba, és becsöngetek. Valami zaj, aztán kiabál. Bújj be! Azt hiszem, nem látszik, hogy csalok.

– Mennyi?

– Háromezer.

– Elég jól beálltál. Kérsz egyet? – az üvegre mutat.

A fejemet rázom.

– Keféltem álmomban.

Felemelem az ujjam.

– „A legtöbbször itt kezdődik a gyógyulás, ha az embert álmában a nők látogatják.”

Rekedten felröhög, rácsap a tolószék karfájára.

– Nem hittem volna, hogy valaha is elolvasol egyet.

– A parkban találtam, tele volt madárszarral.

– Mondjuk, azt nem lehet mondani, hogy hízelegnél.

Átnyújtja a pénzt, ki volt készítve.

– Eltolnál az ablakig? Elromlott ez a szar, és csak holnap jön ki a szerelő.

Kioldom a fékeket, és az ablakhoz tolom. Nem szól egy szót sem.

Nézem, hogy mit néz. Szemben, a kilencediken egy kurva lakik. Most az ágyon fekszik, hússzínű kombinében, és a körmét lakkozza. Egy néger járkál a szobában, a kezében egy üveg, ütemesen rázogatója, magyaráz valamit. Most a nő beszél, idegesen szárogatója a lakkot. Weiningerre pillantok. Az ajkát harapdálja. Mire visszanezlek, a férfi bizalmasan az ágy szélére ült.

Nem érdekel, hogyan csinálják, hogyan történik meg újra és újra. Mindig ugyanaz a történet.

Ujj az ég felé.

– Azt mondom, törje ki a nyakát az olyan építőmester, aki két egyforma házat épít egymás mellé.

– Ez mi volt?

– Desszert. Ajándék. Papsajt. Kecskétúró.

– Na, jól van. Fárasztasz. Most menjél. És ne gyere a jövő héten. Most nagyon hosszú ideig nem kell jönni. Ott az asztalon van egy doboz, abból vegyél ki. Amennyit gondolsz. Csak húszezernél ne nagyon gondolj nagyobb.

Harmincat veszek el.

Az utcán eszembe jut, mikor először jártam itt.

Három kiskölyök passzolgatózott, néha-néha dobtak egyet a rozsdás gyűrűre. A sarkon vettem egy doboz sört. Egy darabig néztem őket. Régebben is ezt csináltam, ha munka nélkül voltam, egy parkba vettem magam, ahol álmosan figyeltem a zöld szín játékát a gyepon és a fákon. Az egyik kiskölyök elesett, a másik kettő fölsegítette, és a nyálukkal törölgették a térdéről a koszt.

Hazamegyek, benyomom az esti adagot. Tapló a szám, a szemem két külön golyó, a gerincemen bronzmenyétek.

Még tíz év, vagy húsz.

Ugyanúgy fogok megdögleni, mint az apám, a nagyapám, a sarki fűszeres vagy bárki más. Egy bűdös, vén szivar a nyolcadikról. Szájszag, érzelmes levélsomók. Papírbőrönd a kuka mellett. *Senki se vette észre, hogy eltűnt*, mint azt sem, hogy ott volt, vagy azt, hogy élt.

Hét tű, gonoszka aranyból, a fakó bársonyon.

Mesterházi Mónika

VOLNA

Volna Isten, nem kéne verset írni,
csak hálás, szövegtelen éneket,
ha volna, hogyha nézőpont helyett
csak látna – így is igyekszem kibírni.
Nem kell, hogy nekem legyen igazam,
igazság legyen. Csalható vagyok,
sebezhetetlen nem. Amit tudok,
pazarlás bizonygatni, céltalan,
amit magam sem. Alázat? Ez a
vákuum-sírás, ez is kinek segít?
Kimetsz a zajból? Magamból? Szakít
belőlem, rám, időt. Old, nem megold.
Legalább nem beszéd. Nem is ima.
Negatívon üres, fekete Hold.

HA HIRTELEN

Ha hirtelen valóra válna minden,
én nem tudom, csak állnék tétován,
mint lüktető zajból jövet, a csendben
aki nem érti, mit nem ért magán,